

ת"פ 36426/10/11 - מדינת ישראל נגד אלכסנדר לוחמטוב, אנדריי לוחמטוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 36426-10-11 מדינת ישראל נ' לוחמטוב ואח'
בפני כב' השופט עידו דרויאן

מדינת ישראל	המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד טל הוד	
נגד	
1. אלכסנדר לוחמטוב	
2. אנדריי לוחמטוב	
ע"י ב"כ עו"ד אמיר סבאח	הנאשמים

הכרעת דין

בכתב האישום שהוגש בחודש אוקטובר 2010 הואשמו שני הנאשמים בעבירה של תקיפה חובלנית בצוותא, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בגין אירוע מיום 20.11.09.

רקע, כתב האישום ותגובת הנאשמים:

הנאשם 1 יליד 1978 והנאשם 2 יליד 1981 הם אחים, בניה של לודמילה (לובה). לודמילה מתגוררת עם אביהם החורג של הנאשמים, מר יעקב קריימר, בקומת הקרקע בבניין בן שתי קומות ברחוב קמואל בתל-אביב, והמשפחה משתמשת גם בחצר הבית, הצמודה לדירתם, שלה שער יציאה לרחוב. בקומה מעל מתגוררת משפחת המתלונן - המתלונן מר אנדריי ריבוצ'קין, אשתו גב' אוקסנה ריבוצ'קין ובתם בת ה-12. לדירת המתלונן מוביל גרם מדרגות העולה מכניסה אחרת, נפרדת, מהרחוב, שגם לה שער (תצלומים נ/1).

במועד הנטען ביקרו שני הנאשמים את הוריהם, סעדו עמם והתכוונו ללון בביתם.

אין מחלוקת, כי באותו יום אירעו שני אירועים בהשתתפות המעורבים:

הראשון אחר הצהריים, כשהמתלונן "עשה על האש" במרפסתו ושיירי נייר שרוף וכדומה נשרו לחצר של משפחת המתלוננים. אירוע זה כלל חילופי דברים שבסיומם ירד המתלונן וניקה את החצר;

השני בשעת לילה, לגביו נחלקו הגרסאות כפי שיפורט להלן, והוא נשוא האישום;

לפי הנטען בכתב האישום, תקפו הנאשמים באותו מועד בשעה 23:50 או סמוך לכך את המתלונן על-רקע סכסוך שכנים. הנאשם 1 נגח בראשו והכה במתלונן בידי ונהאשם 2 בעט במותנו. המתלונן ניסה לברוח לדירתו אך הנאשמים רדפו אחריו, תפסו אותו, היכו בראשו בידיהם, בעטו בו בכל חלקי גופו שכרע על ברכיו, וכך עד שאיבד את הכרתו. גם כשחזר המתלונן להכרה ואמר לנאשמים שיזמין משטרה, המשיכו הנאשמים להכות בראשו בידיהם.

כך נגרמו למתלונן המטומה בעין ימין, חבלות בפניו ובברכיו, והוא פונה לבית חולים לטיפול רפואי.

בתגובתם לכתב האישום מפי בא-כוחם המלומד, כפרו הנאשמים במיוחס להם. לטענתם, המתלונן הגיע שיכור לדירתם, לא הותקף כלל וגם לא ידוע להם כיצד נחבל.

הראיות:

השוטר יצחק נמר הוזעק למקום עקב פנייתה של אוקסנה למוקד המשטרתי, שם פגש במתלונן שמסר את גרסתו הראשונית. המתלונן מסר שהותקף על-ידי שכניו לאחר שביקש מהם לשמור על השקט כי הם מפריעים לבתו הקטנה לישון. על פניו של המתלונן נראו פצע מעל הגבה ונפיחות בשפתיים והוא טען שמקורם במכות שהכו אותו הנאשמים. שני הנאשמים, עליהם הצביע המתלונן לאחר שיצאו מביתם, מסרו גרסתם הראשונית ולפיה המתלונן נכנס לחצר הפרטית כשהוא שיכור והם הוציאו אותו החוצה. השוטר לא זכר כמעט דבר והסתמך על הדו"ח שערך (ת/1). השוטר מסר שלא ראה עוד פגיעות על המתלונן, לא ראה סימני חבלה על הנאשמים ולא שלף אותם ממיטותיהם אלא ביקש מלודמילה שפתחה לו את הדלת שתקרא להם החוצה. השוטר מסר בכנות, כי בשל היותו אז שוטר חדש, אינו יכול לומר אם נדף ריח אלכוהול מהמתלונן - זה לא נרשם בדו"ח, אך אולי לא ידע אז שיש לרשום זאת.

תיעוד החבלות ומצבו של המתלונן:

א. תצלומים (ת/10) שצולמו ב-23.11.09 מתעדים את החבלות על פניו של המתלונן, סביב ומעל עינו השמאלית. נותרה צלקת שנראתה גם בעת עדותו של המתלונן, ביוני 2013;

ב. מזכר של החוקר מיום האירוע, המתעד את החבלות ואת הפסקת החקירה לשם טיפול רפואי (ת/9). החוקר לא תיעד בשום מקום סימני שכרות או ריח אלכוהול;

ב. סיכום אשפוז מחדר מיון (ת/4) העלה כי המתלונן התקבל שם בשעה 01:45. בקבלתו התלונן ש"היה מעורב הלילה בקטטה ונחבל בפניו ובברכיים, חושב שאיבד הכרה". בבדיקה נמצאו סימני חבלה בעין שמאל ובברכיים. אין אזכור של נוכחות אלכוהול או סימנים לשכרות;

המתלונן העיד תחילה בעברית, השפה בה נגבתה עדותו. לנוכח התרשמותי משליטה חלקית בשפה העברית, המשיכה עדותו בחקירה נגדית ברוסית, בסיוע מתורגמנית בית המשפט. כבר עתה אומר שמפאת-זאת לא אתן משקל להבדלים זניחים בניסוח הדברים (כגון "שער" ו"דלת", "זעזוע מח" ו"אבדן הכרה").

המתלונן מסר על יחסים מתוחים בין המשפחות, לנוכח התנהגותו של יעקב שצועק על בתם ומפחיד אותה. עם-זאת, מעולם לא היו חיכוכים עם הנאשמים עצמם.

בצהרי אותו יום עשה המתלונן "על האש" ומעט לכלוך נפל לחצרה של לודמילה, שאמרה למתלונן לנקות וכך עשה, וגם ביקש סליחה. המתלונן שתה בצהריים בקבוק או בקבוק וחצי בירה עם האוכל והכחיש כי שתה בערב או שהיה שתוי.

בערך בשעה 22:30-23:00 יצא המתלונן מדירתו ומלמעלה ביקש ממשפחת הנאשמים שיהיו בשקט. אחד הנאשמים אמר לו לרדת והמתלונן שסבר שבכוונתו לדבר, ירד מביתו ופתח את השער שלו לרחוב. הנמוך (נאשם 2) יצא אף הוא לרחוב והחל להכות את המתלונן, כשהגבוה (נאשם 1) קופץ מעל השער שלהם ומצטרף מאחורי המתלונן: תחילה חבט הנמוך בפניו של המתלונן מעל הגבה וניסה למשוך אותו מהשער לרחוב. אז הצטרף גם הגבוה והשניים היכו אותו בידיהם וברגליהם. המתלונן איבד את הכרתו לזמן קצר וכשחזרה אליו רץ ועלה במדרגות הביתה, כשגם בדרך הביתה המשיכו להכותו. המתלונן לא צעק, כי חשש שאם יצעק תצא אשתו החוצה.

המתלונן אמר לנאשמים שהוא יזמין משטרה אך הם אמרו לו שהוא יצטרע על זה.

אשת המתלונן אמרה לו להזמין משטרה אך הוא סירב כי הנאשמים אמרו שאם יזמינו משטרה, יהיה יותר גרוע.

המתלונן עמד על-כך שהנאשם 1 קפץ מעל השער שלהם, אף שלדבריו ניתן היה לפתוח את השער. הנאשמים היו שיכורים לפי התנהגותם וריח האלכוהול שנדף מהם.

המתלונן אישר שאמר לחוקר שהוא לא מכיר את ראובן ושאינו קרוב-משפחה - אף שהוא קרוב-משפחה של אוקסנה אשתו, והסביר שהוא "לא ממש חבר שלי" ואינו יודע בדיוק את קרבתו לאשתו.

אוקסנה אשת המתלונן העידה בסיוע מתורגמנית לרוסית, וציינה שבמשטרה נחקרה בעברית ללא מתורגמן, אף ששליטתה בשפה חלקית בלבד. העדה מסרה שדירתם נשכרה מבעל הבית בסיוע לודמילה ויעקב, כשראובן קרוב משפחתה הוא זה שהכיר ביניהם. היחסים בין המשפחות הפכו למתוחים, כשיעקב מתלונן על רעש מצדם ומתנהג באופן שהגיע להזמנת משטרה.

לגבי יום האירוע, מסרה אוקסנה שאחר הצהריים באותו יום עשו "על האש" ולודמילה התלוננה שלכלוך מהמנגל נופל לחצרה. המתלונן ירד וניקה את הלכלוך, והכל היה רגוע. בשעה 22:00 בערך, לקראת 23:00, השכיבה אוקסנה את בתם, כששמעה מהרחוב רעש, את המילים "עכשיו אתה תחטוף" ברוסית, ודרך התריס מבעדו הציצה ראתה מהומה או קטטה - בחור נמוך (נאשם 2) הכה את המתלונן ושני, הגבוה יותר (נאשם 1), קפץ מעבר לגדר ותקף את המתלונן, ושניהם יחד הפילו אותו לקרקע. העדה עמדה על דעתה שהבחור הגבוה-יותר קפץ מעל הגדר או מעל השער, אף שמדובר בגדר (חומה למעשה) גבוהה למדי. המתלונן עלה הביתה כשפניו מלאות דם, סרב להזעיק משטרה או מד"א ומהרחוב צעקו ברוסית ש"אם נזמין משטרה אנחנו נחטוף עוד יותר". אוקסנה הזמינה משטרה אחרי שצעקו מהרחוב כאמור והבת החלה לבכות. אוקסנה לא זיהתה את המכים, שכן הנאשמים לא התגוררו במקום ולא היו מוכרים לה, וגם לא ראתה בבירור את פניהם של התוקפים.

אוקסנה מסרה שבאותו יום היא והמתלונן שתו בירה, והמתלונן היה לא שתוי, אך "קצת שיכור".

הודעת הנאשם 1 נגבתה בשעה 01:15 (ת/5). הנאשם סיפר כיצד הגיעו לביקור בבית הורים ובערב אכלו ארוחת ערב במרפסת יחד אתם ועם קרובו של המתלונן, מר ראובן ניאזוב. המתלונן הגיע כשהוא שתוי ושוחח עם יעקב. לאחר מכן הסתלק המתלונן אך חזר שוב כעבור שעה וביקש שוב לדבר עם יעקב. לודמילה סגרה את שער החצר וסילקה את המתלונן, שהגיע בפעם השלישית לשער כעבור שעה, כשפניו חבולים, הטריד וקילל. הנאשמים ויעקב יצאו לנאשם וצעקו עליו שילך הביתה ויפסיק להטריד, ולאחר זמן הגיעה המשטרה.

הנאשם שלל את תקיפת המתלונן או שהמתלונן ביקש מהם להיות בשקט.

בעדותו מסר הנאשם 1 שאחר הצהריים נשרו ניירות שרופים מהקומה של המתלונן לחצר, לודמילה התווכחה עם המתלונן והוא ירד וניקה את החצר. בערב הגיע ראובן והם אכלו כולם יחד ארוחת ערב. לאחר הארוחה ישבו במרפסת הנאשם, יעקב וראובן ואז הגיע המתלונן, נכנס, התיישב ושוחח עם יעקב. המתלונן נפרד לשלום והלך, אך חזר בשעה 22:30 או סמוך ל-23:00, פנה ללודמילה אך היא סילקה אותו ואמרה שהוא שיכור, וסירבה לתת לו לדבר עם יעקב. המתלונן כלל לא נכנס לחצר, אלא דיבר אתם מעבר לשער הנעול. הנאשם אמר גם הוא למתלונן ללכת, ובכך נגמר העניין עד שהגיעה המשטרה.

בחקירה הנגדית אמר הנאשם שכשראה את המתלונן הכל היה בסדר, אך בהמשך טען שדיבר "בצורה לא שפויה" וכשהגיע בשנית היו עליו סימנים כלשהם, "משהו אדום כזה, כמו סימנים רגילים, כאילו בן אדם נפל". הנאשם לא זכר שהמתלונן קילל, אף שעיין בהודעותיו טרם הדיון, ובהמשך נזכר שהמתלונן קילל מעבר לשער, כשלודמילה לא הניחה לו להיכנס. בהמשך אישר הנאשם שגם היה ויכוח מילולי בינו לבין המתלונן (אחרי שהתובעת עימתה אותו עם אמרות אחרות).

הנאשם אישר, שאחרי שנפרד מהם בפעם הראשונה, ביקש המתלונן מלמעלה שקט כי בתו צריכה לישון כי יש מחר בית ספר. הם ענו לו "בסדר", אך צחקו ביניהם כי למחרת היתה שבת ואין בית ספר.

לגבי נוכחות ראובן, הנאשם מסר שבפעם השנייה שהמתלונן הגיע, ראובן כנראה לא ראה אותו.

בעימות בין המתלונן לנאשם 1 שנערך ביום 4.12.09 (ת/7) חזר המתלונן על טענותיו וציין שהנאשם 1 הרביץ לו פחות מהנאשם 2, שגם החל את התקיפה. הנאשם מצדו חזר על גרסתו וטען, שאולי המתלונן נפל בשכרותו וכך נחבל.

הודעת הנאשם 2 נגבתה בשעה 01:51 (ת/6). הנאשם סיפר שהמתלונן הדליק מנגל בקומה למעלה, והעיתונים שבהם הדליק את האש עפו למטה. לודמילה פנתה אל המתלונן שיצא עם אוקסנה למדרגות והחל לדבר לא יפה אל לודמילה. הנאשם התערב והמתלונן ביקש סליחה וגם ניקה את החצר. בהמשך, כשהנאשם היה בבית וגלש באינטרנט, הגיע המתלונן כשהוא שתוי ושוחח עם יעקב. המתלונן הלך וחזר עוד פעמיים, כשבפעם השלישית היה דם על פניו והם לא נתנו לו להיכנס ואמרו לו שילך הביתה.

הנאשם שלל את תקיפת המתלונן או שהמתלונן ביקש מהם להיות בשקט.

בעדותו סיפר הנאשם 2 על האירוע אחר הצהריים, שבו היו צעקות ובסופו ניקה המתלונן את החצר. לגבי אירועי

הערב העיד הנאשם שהוא-עצמו היה בתוך הדירה וגלש במחשב, בעוד במרפסת ישבו הנאשם 1, יעקב, ראובן והמתלונן שהגיע ורצה לדבר עם יעקב. המתלונן הלך וחזר בשנית, כשיעקב כבר ישן, ולכן סירבו הנאשמים ולודמילה להכניסו. המתלונן כעס וקילל, לודמילה השיבה בצעקות, המתלונן הסתלק והמשפחה הלכה לישון, עד שהמשטרה הגיעה.

בחקירתו הנגדית סיפר הנאשם על פעם שלישית בה הגיע המתלונן, כפי שסיפר בהודעתו, קילל וסולק על-ידי לודמילה שסירבה לפתוח לו את השער. רק במענה לשאלה ישירה של התובעת נזכר הנאשם לספר כי היה דם על פניו של המתלונן ואף הוסיף שפרצופו היה 'שבור' ועם סימנים כחולים - זה היה בפעם השלישית, בעוד בפעמיים הראשונות הכל היה בסדר. במענה לשאלה ישירה נוספת, הוסיף הנאשם שבפעם השניה הגיע המתלונן כשהוא 'מסטול' ומסריח מאלכוהול. לשאלת התובעת אמר הנאשם שראובן כבר לא היה כשהמתלונן הגיע בשלישית וחבול.

בעימות בין המתלונן לנאשם 2 שנערך ביום 4.12.09 (ת/8) פרט המתלונן ומסר שהנאשם נגח בו בראש ולאחר שיצא המתלונן מהחצר, קפץ הנאשם מעל הגדר והחל להכותו. כשהמתלונן רצה לעלות הביתה עצרו אותו הנאשמים, היכו אותו, הוציאו אותו לרחוב, הפילו אותו ובעטו בו עד אבדן הכרה. הנאשם מצדו הכחיש והפנה את השוטרים לחקור את יעקב ואת ראובן. הנאשם חזר וציין שהמתלונן הגיע כשהוא כבר חבול.

עד ההגנה יעקב קריימר, אביהם של הנאשמים, סיפר שבערב הגיע המתלונן לבקש סליחה בגין אירוע אחר הצהריים. גם ראובן היה, כי בא לבקר. יעקב עצמו הלך לישון בערך באחת-עשרה. בחקירה הנגדית, במענה לשאלות ישירות, הוסיף העד וסיפר שהמתלונן חזר אחרי שראובן הלך ורצה לדבר עם הנאשמים, כשהוא שתוי. יעקב אמר לו שילך, וכשהמתלונן חזר יעקב ראה בידיו שקית עם בקבוקי בירה. המתלונן עלה לביתו וירד עם בקבוק וודקה ביד ופניו חבולות. כל זה היה לפני 23:00, לפני שיעקב הלך לישון. העד הוסיף שגם היה ויכוח מילולי בין המתלונן, שעמד ברחוב מחוץ לחצר, לבין הנאשמים שהיו בתוך החצר.

עד ההגנה ראובן ניאזוב מסר שהוא מיווד עם משפחת הנאשמים וגם קרוב-רחוק של משפחתה של אוקסנה, אשת המתלונן. לדבריו, באותו ערב הגיע לבית הנאשמים בשעה תשע או תשע וחצי והלך בשעה עשר וחצי או אחת-עשרה. המתלונן הגיע פעם אחת כשהוא שתוי, ישב עם יעקב, הנאשם 1 וראובן במרפסת, וביקש סליחה מיעקב בגין אירועי אחר הצהריים. לאחר כעשר או חמש-עשרה דקות אמרו לו שהכל בסדר, שהוא שתוי ומוטב שילך לביתו, ואכן הלך. פניו של המתלונן לא היו חבולות, וראובן יכול לומר זאת בוודאות כי היתה תאורה במרפסת. לשאלה ישירה של התובעת השיב ראובן שהמתלונן הגיע למעשה פעמיים - הפעם השניה היתה כשראובן היה בדרכו החוצה. אמרו לו שילך וראובן ראה שהמתלונן אכן פנה למדרגות המובילות לדירתו. גם בפעם השניה, המתלונן לא היה חבול.

דין ומסקנות:

1. בבסיס הדיון בראיות בתיק עומדת העובדה שאין להכחישה, שמוכחת בראיות אובייקטיביות של תצלומים וסיכום אשפוז - המתלונן, שאין חולקים על-כך שבשעת ערב עוד היה בריא ושלם, נחבל עד זוב-דם בפניו (וגם נפגע בברכיו) בשעה מאוחרת יותר.
2. טענת הנאשמים היא שהמתלונן היה שתוי עד אבדן שליטה (מלא או חלקי) על התנהגותו, והם אינם יודעים

כיצד ומתי בדיוק נחבל לאחר הביקור הראשון או השני אצלם. עם-זאת, הנאשמים מודים - ולו בשפה רפה - כי היו מתח וחילופי דברים, גם קללות וצעקות, בין משפחתם מצד אחד לבין המתלונן מצד שני.

3. ראובן, העד שלכאורה אינו מעורב בעניין, אינו יכול להעיד על נסיבות המקרה לאשורן, שכן לפי דבריו הלך טרם שהמתלונן נחבל.

4. יעקב, אביהם של הנאשמים, מסר גרסה תמוהה מאוד, בה התאמץ ככל יכולתו להוסיף פרטים צבעוניים לעניין שכרותו הנטענת של המתלונן: גרסה זו אינה עולה כלל בקנה אחד עם גרסת הנאשמים עצמם, לפיה יעקב ישן, ומכל מקום היה בתוך הבית, כשהגיע המתלונן בפעם השנייה או השלישית ופניו חבולות. יעקב גם טען שהנאשמים והמתלונן אינם מכירים כלל, בניגוד לטענת הנאשם 1, וזאת בניסיון ברור להרחיקם מהמתלונן. אין מנוס מהמסקנה, לפיה עדותו של יעקב אינה אמינה כלל, וחוסר האמון דבק בכל חלקיה.

5. הנאשמים ועדי ההגנה הדגישו ביותר את שכרותו של המתלונן, כשיעקב מגדיל לעשות וטען שגם כשהמטרה הגיעה, היה המתלונן שיכור ו"מסטול". המתלונן ואשתו לא הכחישו צריכת אלכוהול באותו יום, אך טענו שהיה זה בשעה מוקדמת ובאופן מדוד. אינני מקבל את גרסת ההגנה, לפיה היה הנאשם שיכור - לו היה המתלונן שיכור ברמה המתוארת, היה השוטר שהגיע למקום, על-אף חוסר ניסיונו, מציין בדו"ח עובדה כה בולטת. אך יתירה מזו, וכעיקר: הן החוקר בתחנה והן הצוות הרפואי בחדר המיון לא ציינו השפעת אלכוהול, נוכחות אלכוהול (והמתלונן גם עבר בדיקת דם), או התנהגות חריגה של המתלונן. חזקה על גורמים מנוסים אלו שהיו מציינים את האמור, כפי שהם נוהגים לעשות. עוד יש לציין את הפירוט הרב בגרסת המתלונן מתחילתה, כשגם הבחין בין פעולותיהם הנפרדות של שני הנאשמים - פירוט שאינו מאפיין גרסתו של שיכור (וגם לא של מעליל).

6. עדויותיהם של הנאשמים הותירו תמיהות שונות, שאפשר ואין לתת להן משקל לנוכח חלוף הזמן ובוגדנות הזיכרון האנושי. עם-זאת, יש לתת משקל לדבריו של הנאשם 1, המאשר-למעשה שהמתלונן הגיע כדי לבקש שיהיו בשקט - בכך יש תמיכה לגרסת המתלונן. בנוסף, יש לתת משקל לסתירה המהותית בין שני הנאשמים, כשהנאשם 1 טען שהמתלונן הגיע חבול כבר בפעם השנייה ואילו הנאשם 2 טען שהגיע חבול רק בפעם השלישית.

7. התמיהות בדבריהם של עדי ההגנה, ובעיקר הנכונות להשתמש בעדותו הבעייתית-מאוד של יעקב, מטילה צל על כללה של גרסת ההגנה ומחשידה בתיאום גרסאות. כך למשל, ברור שיעקב העיד על דברים שכלל לא יכול היה לראות או לדעת, ודבריו תואמו עם אחרים.

8. גרסת המתלונן נתמכת ראשית לכל בחבלות שנגרמו לו, אך גם בדברי אשתו. אציין, כי לא מצאתי בעדויותיהם של בני הזוג סימנים לתיאום גרסאות, לנוכח סתירות פעוטות ושוליות שמקורן ללא ספק בחלוף הזמן (כפי שציינה אוקסנה) וגם בהיותו של האירוע מהיר ומלווה רגשות קשים^[1]. אשת המתלונן היתה זהירה מאוד בעדותה, הבהירה מה יכלה לראות ומה לא, והדגישה כי לא ראתה את פניהם של התוקפים ואינה יכולה לזהותם. ניתן לסבור, שלו היתה אוקסנה מעלילה על הנאשמים או מתאמת גרסאות עם המתלונן, יכלה לטעון לזיהוי מפורש שלהם.

9. לפנינו אפוא גרסת המתלונן הנתמכת בחבלות ובדברי אשתו, כשלצידה הודיית הנאשמים בקיומו של מתח בין הצדדים והודיית הנאשם 1 שהמתלונן הגיע כדי לבקש שקט אך נענה בזלזול ובסירוב-למעשה. ההסבר היחיד

שנמסר לגרם החבלות הוא הסברו של המתלונן, המאשים את הנאשמים. כדי לקבל את גרסתם של הנאשמים יש להניח - ולו כדי ספק סביר - שהמתלונן נחבל באופן אחר, נפילה או קטטה, בפרק הזמן הקצר שבין הביקור הראשון לשני או השלישי, ובחר להעליל על הנאשמים-דווקא עלילת שווא רעה וקשה. קשה לקבל הסבר-לא-הסבר זה.

10. לנוכח האמור, אני קובע מעל לכל ספק סביר, כי הנאשמים אכן תקפו את המתלונן וחבלו בו באורח המתואר בגרסתו, שהיא הבסיס לכתב האישום.

11. אפשר, ותקיפתם של הנאשמים את המתלונן באה לאחר עימות מילולי בין הצדדים, אך לגרסתם שלהם לא היה זה עימות שמצדיק תקיפה.

12. לא מצאתי כי במהלך החקירה אירעו מחדלים שפגעו בהגנת הנאשמים או שמנעו פריסתה המספקת של התמונה הראייתית בפני בית המשפט. הסניגור המלומד העלה השערות שונות לעניין פעולות חקירה שניתן היה לבצען, עניין היפה במבט לאחור לכל חקירה, אך לא הצביע על מחדל של-ממש שבכוחו להצמיח ספק סביר או שמעלה חשש לפגיעה בהגנת הנאשמים.

סוף דבר, אני מרשיע את הנאשמים בעבירה של תקיפה חובלנית בצוותא לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, כמיוחס להם בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ד אלול תשע"ד, 09 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.

[1] אזכיר את הוראות סעיף 57 לפקודת הראיות וכן דברים שנאמרו בע"פ 4776/10 פלוני נ' מ.י. (2012), פסקה 96-97, לעניין קיומן של סתירות לא-מהותיות בדברי עדים, ודברים שנאמרו מפי הש' עמית בע"פ 511/11 מריסאת נ' מ.י. (2012) לאבחנה בין תמיהות וסתירות מהותיות לבין כאלו שוליות;